

[Thestrup.]

netop disse Funktioner, hvad der vilde være til Skade for det gode Forhold mellem Myndighederne og Befolkningen. Men det forekommer mig, at man over for Sognefogderne er gaaet for vidt i Retning af at kræve Arbejde uden Betaling.

Ved den foreslaaede Ændring søges en Urimelighed over for dem rettet, uden at Ændringen — saa vidt jeg kan se — vil faa uheldige Følger. Saafremt man imidlertid med den foreslaaede Ændring venter at skaffe alle Sognefogder et noget større Vederlag for deres Hverv i Almindelighed, tror jeg, man forregner sig. De Udpantninger, hvor Gebyret ifølge Ændringen i Fremtiden vil være at forudbetale, er saa sjældne, at det for Sognefogdernes Indtægt af Hvervet i Almindelighed vil være uden videre Betydning. De Tilfælde, hvor Sognefogderne i Fremtiden vil kunne kræve Efterbetaling af Gebyret, vil — navnlig for Sognefogderne i Kommuner med bymæssig Bebyggelse — have en noget større Betydning. Men da der i mange Sogne er ansat Pantefogder, af hvem langt den største Del af Udpantningsforretningerne foretages, tror jeg ikke, at de Gebyrer, der tilfalder Sognefogeden som Gebyr for Forretninger, rekvireret af offentlig Myndighed, kommer til at andrage ret meget.

Vi kan fra vor Side gaa med til den foreslaaede Ændring, fordi den fjerner en Urimelighed — nemlig den, at Sognefogeden kun faar Gebyr for Forretningen, hvis der opnaas Dækning for Kravet hos Skyldneren —, men jeg betvivler, at Ændringen faar nogen videre Betydning i Retning af at skaffe Sognefogderne større Indtægter af Hvervet som Sognefoged. Jeg tilføjer, at jeg er ganske enig i de i Bemærkningerne fremsatte Betragtninger med Hensyn til det uheldige i at ændre de gældende Regler om, at Gebyret for Udpantninger, begæret af offentlig Myndighed, ikke kan forlanges forudbetalt og ikke kan forlanges betalt, saafremt Betaling af Udpantningsbeløbet sker, inden Forretningen paabegyndes.

Den anden af de foreslaaede Ændringer finder Sted paa et Omraade, hvor der efter mit Skøn bør udvises en vis Forsigtighed. Det vil altid være fristende at spare Udgifterne ved den kostbare Nævningebehandling, men Nævningebehandlingen er nu engang en af de Garantier, som Statsborgerne har mod en vilkaarlig Retspleje, og derfor maa vi fra vor Side tillægge Opretholdelsen af denne Behandling stor Betydning. Jeg maa dog give den højtærede Justitsminister Ret i, at der ikke er nogen Betænkelighed ved at unddrage de i Lov-

forslaget omhandlede Tilfælde fra Nævningebehandling. Dels bliver Lægmandselementet stadig repræsenteret ved Behandlingen af Sagerne, dels er der mod Misbrug af de Foranstaltninger, der er Tale om, saadanne Garantier, at vi fra vor Side ikke nærer nogen Betænkelighed ved at tiltræde Ændringen. Men de Tilfælde, der herigenem henlægges fra Landsret til Underret, er saa faa, at Ændringen efter mit Skøn ikke vil have nogen praktisk Betydning til Aflastning af Landsretterne. Jeg er enig i, at det, saafremt man ikke forøger Antallet af faste Dommere i Landsretterne, vil være nødvendigt at sørge for en Aflastning af disse Retter, thi i Øjeblikket bliver Befolkningens Krav paa en nogenlunde hurtig Afgørelse af Retssager tilsidesat.

Det er ikke med Glæde Befolkningen ser, at de af Besættelsen foranledigede Retssager, der henhører under Straffelovstillæget, endnu ikke er afsluttet, og at en Del af de fra Besættelsestiden hidrørende Politisager ej heller er endeligt afgjort, men jeg tror, det er endnu værre, at det varer saa lang Tid, som det gør, forinden borgerlige Retssager ved Landsretterne — og det gælder saa vel Ankesager som Førsteinstanssager — finder deres Afgørelse. Jeg tilføjer, at det alene drejer sig om Behandlingen ved Landsretterne, og at Skylden derfor ikke kan lægges paa de dér ansatte Dommere, idet de — i alt Fald ved Vestre Landsret, hvor jeg i to Aar har været konstitueret som Dommer — har et særdeles haardt Arbejdstempo.

Hvad den tredie Ændring angaar, — Udvidelsen af Ankefristen fra 14 Dage til tre Uger i Straffesager fra Underret til Landsret —, finder vi fra vor Side at kunne gaa med hertil. Jeg kan ikke se, at der er nogen særlig Betænkelighed ved Udvidelsen af Ankefristen i dette Tilfælde, naar Udvidelsen som ifølge Lovforslaget sker for begge Parter. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at det maa være forholdsvis let at finde en Ordning, hvorefter Afsoningen i de Tilfælde, hvor der straks samtykkes i Dommen fra domfældtes Side, straks vil kunne paabegyndes. Det staar i øvrigt for mig, som om der allerede er truffet Bestemmelse i denne Retning, saaledes at Afsoningen, naar domfældte straks erklærer sig tilfreds med Dommen, regnes for paabegyndt straks. Det vil den højtærede Minister sikkert kunne give os Besked om.

Hvad den sidste Ændring angaar, skal jeg indskrænke mig til at sige, at vi finder den forsvarlig og tiltrængt og kan gaa med til den.